

- Den appellerede dom ophæves.
- Appellanten gives medhold i sin påstand for Retten i Første Instans, nærmere bestemt den subsidiære påstand om annullation af artikel 3 i den anfægtede beslutning.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten i Første Instans, og Retten tilpligtes i givet fald at tillade den afviste bevisførelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen ved Retten i Første Instans og appelsagen, samt til at betale biintervenientens, Comunidad Autónoma de la Rioja, omkostninger i forbindelse med sagen ved Retten i Første Instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

- 1) Retten har begået en retlig fejl ved at vurdere, at der i den konkrete sag ikke er et sammenfald af ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde en berettiget forventning om lovligheden af den omhandlede skatteforanstaltning, hvilken berettiget forventning er til hinder for et krav om tilbagesøgning af støtte i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 ⁽¹⁾, sammenholdt med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Urigtig gengivelse af retsforhandlingerne og tilsidesættelse af retten til kontradiktion. Tilsidesættelse af retspraksis vedrørende begrundelse.

Hverken den formelle forskel mellem den omhandlede skatteforanstaltning og den i beslutning 93/337 ⁽²⁾ omhandlede foranstaltning, eller det faktum, at Kommissionen kunne have begrundet selektivitetskriteriet ud fra et andet element end det, der udtrykkeligt fremgår af beslutning 93/337, eller konstateringen af, at støtten er uforenelig med fællesmarkedet, i beslutning 93/337, udgør tilstrækkelige retlige grunde til, at Retten ikke skal vurdere, om der foreligger en ekstraordinær omstændighed, der i sig selv eller i kombination med andre sammenfaldende omstændigheder i sagen er til hinder for, at Kommissionen kræver tilbagesøgning af den i beslutningen omhandlede støtte.

Retten har, ved at lægge til grund, at de omhandlede foranstaltninger i de forenede sager T-30/01 — T-32/01 og T-86/02 — T-88/02 ikke er beslægtede med den omhandlede skatteforanstaltning, — af skattetekniske grunde og på grund af omfanget af nedsættelsen, — foretaget en urigtig gengivelse af retsforhandlingerne mellem parterne, tilsidesat kontradiktionsprincippet og endvidere klart tilsidesat retspraksis vedrørende begrundelse.

Retten har begået en retlig fejl ved at lægge til grund, at Kommissionens handlemåde vedrørende skattefritagelsen i 1993 og skattenedslaget i lov 22/1993 ikke udgør en ekstraordinær omstændighed, der har kunnet begrunde nogen form for berettiget forventning til lovligheden af den omhandlede skatteforanstaltning, og som i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning 659/1999 kan være til hinder for tilbagesøgningen af støtten, idet tilbagesøgningen er i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

- 2) Retten har begået en retlig fejl, idet den ikke har overholdt de processuelle regler vedrørende bevisførelse og har besluttet ikke at tillade bevisførelse som begæret af appellanten i form af fremlæggelse af bestemte dokumenter fra Kommissionen, hvilken fremlæggelse der, i lyset af Rettens begrundelse for ikke at give appellanten medhold i sin påstand, har vist sig at være væsentlig for dennes forsvar af sine interesser. Tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang, princippet om ligestilling af parterne og af retten til forsvar.

Ved at afvise denne bevisførelse har Retten tilsidesat den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, der tilkommer appellanten, henset til at Retten har afvist en bevisførelse, der har vist sig at være væsentlig for appellanten, og hvorved dennes ret til forsvar blev krænket, fordi appellanten ikke fik medhold i sin påstand med den begrundelse, at der ikke var blevet ført bevis for det, som appellanten netop tilsigtede at bevise ved den omtvistede bevisførelse. Hvis ikke Kommissionens udtrykkelige, endelige standpunkt ved afvisningen af en klage i 1994 over en i det væsentlige identisk foranstaltning fra 1993 gør det, så udgør Kommissionens handlemåde i det mindste en ekstraordinær omstændighed, eftersom denne handlemåde har givet anledning til en berettiget forventning til lovligheden af skatteforanstaltningerne fra 1993, hvilket har ført til vedtagelsen af den omhandlede skatteforanstaltning i 1996.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 93/337/EØF af 10.5.1993 om en ordning for investeringsstøtte i form af skattelettelser i Baskerlandet (EFT L 134, s. 25).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 25. november 2009 — Charles Defossez mod Christian Wiart, kurator for aktieselskabet Sotimon SARL, Office national de l'emploi og CGEA de Lille

(Sag C-477/09)

(2010/C 37/19)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Charles Defossez

Sagsøgte: Christian Wiart, som kurator for aktieselskabet Sotimon SARL, Office national de l'emploi (fonds de fermeture d'entreprises) og CGEA de Lille

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 8a i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens⁽¹⁾ som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002⁽²⁾ — som i stk. 1 bestemmer, at såfremt en virksomhed, der har aktiviteter i mindst to medlemsstater, bliver insolvent, er det garantiinstitutionen i den medlemsstat, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde, der skal dække betalingen af arbejdstagerens tilgodehavender, og i stk. 2 bestemmer, at omfanget af arbejdstagerens rettigheder fastslås i henhold til den lovgivning, der gælder for den pågældende garantiinstitution — fortolkes således, at den angiver den kompetente institution og dermed udelukker alle andre institutioner, eller om bestemmelsen under hensyntagen dels til direktivets formål, som er at styrke rettighederne for arbejdstagere, der gør brug af deres ret til fri bevægelighed, og dels til direktivets artikel 9, stk. 1 — hvoraf fremgår, at direktivet ikke berører medlemsstaternes mulighed for at anvende eller indføre administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som er gunstigere for arbejdstagerne — skal fortolkes således, at den ikke fratager arbejdstageren retten til at gøre krav på dækning under en mere gunstig dækning tegnet hos den institution, som arbejdstageren er forsikret i via sin arbejdsgivers bidragsbetaling i henhold til national lovgivning, i stedet for forsikringsdækning, som er tegnet hos den anden institution?

⁽¹⁾ EFT L 283, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 270, s. 10.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia provincial de Tarragona (Spanien) den 30. november 2009 — Straffesag mod Magatte Gueye

(Sag C-483/09)

(2010/C 37/20)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia provincial de Tarragona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Magatte Gueye

Andre parter: Ministerio Fiscal og Eva Caldes

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal ofrets ret til at blive forstået som omhandlet i ottende betragtning til rammeafgørelsen⁽¹⁾ fortolkes som en positiv pligt for de statslige myndigheder, der er ansvarlige for retsforfølgning af og straf for viktimerende adfærd, til at tillade, at ofret giver udtryk for sin vurdering, mening om og overvejelser vedrørende de direkte virkninger på hendes liv, der kan følge af, at gerningsmanden, som hun har et familiemæssigt eller intenst følelsesmæssigt forhold til, idømmes sanktioner?
- 2) Skal artikel 2 i rammeafgørelse 2001/220/RIA fortolkes således, at statens pligt til at anerkende ofrets legitime rettigheder og interesser omfatter forpligtelse til at tage hensyn til hendes mening, når de strafferetlige følger af processen centralt og direkte kan bringe udviklingen af hendes ret til fri udvikling af personlighed og privat- og familieliv i fare?
- 3) Skal artikel 2 i rammeafgørelse 2001/220/RIA fortolkes således, at de statslige myndigheder ikke kan undlade at tage hensyn til ofrets frie vilje, hvis hun modsætter sig idømmelse eller opretholdelse af en foranstaltning om adgangsforbud, hvis gerningsmanden er et familiemedlem, og der ikke er konstateret en objektiv risiko for kriminel gentagelse, og der er konstateret et personligt, socialt, kulturelt og følelsesmæssigt kompetenceniveau, som udelukker en prognose om underkastelse under gerningsmanden, eller skal nævnte foranstaltning under alle omstændigheder betragtes som passende under hensyn til disse forbrydelsers specifikke karakter?
- 4) Skal artikel 8 i rammeafgørelse 2001/220/RIA, når den fastsætter, at hver medlemsstat sikrer et passende beskyttelsesniveau for ofre, fortolkes således, at den tillader generaliseret og præceptiv idømmelse af foranstaltninger om adgangsforbud eller forbud mod kommunikation som tillægsstraf i alle de tilfælde, hvor ofret har været udsat for forbrydelser begået i hjemmet, under hensyn til disse overtrædelsers specifikke karakter, eller kræver artikel 8 derimod, at der foretages en individuel afvejning for i hvert enkelt tilfælde at identificere det passende beskyttelsesniveau under hensyn til de konkurrerende interesser?
- 5) Skal artikel 10 i rammeafgørelse 2001/220/RIA fortolkes således, at den generelt tillader at udelukke mægling i straffesager vedrørende forbrydelser begået i hjemmet under hensyn til disse forbrydelsers specifikke karakter, eller skal mægling derimod tillades i disse sager, idet der i hvert enkelt tilfælde foretages afvejning af de konkurrerende interesser?

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15.3.2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager.